

Straffemiddel — er gjort rent Bord, indtil den endelige Afgørelse træffes ved Straffelovens fuldstændige Revision. Hvis man vilde indskrænke sig til blot at lade § 5 i Loven af 1905 udgaa, hvad der rent formelt kunde være nogen Anledning til, og hvad en Del kunde tale for, vilde Følgen deraf blive, at man gik tilbage til Straffelovens Bestemmelse om legemlig Straf med den Afgivelse, som følger af, at den kriminelle Lavalder er bleven forandret fra 10 til 14 Aar, og saadanne Straffe vilde da kunne anvendes for mandlige Personer i Alderen fra 14 til 18 Aar. Men hertil er der efter min Mening ingen Grund.

Naar legemlig Revselse i sin Tid blev indført som Straf overfor voksne Personer ved visse Forbrydelser, nemlig visse Voldshandlinger mod sagesløse Personer og visse Sædelighedsforbrydelser overfor Piger under 12 Aar, var det under Hensyn til, at man ansaa det for nødvendigt for Retsikkerhedens Skyld, idet man mente, at der her udkrævedes særlig Strenghed, og den Anskuelse er sikkert endnu herskende, at der bør udvises Strenghed overfor disse Forbrydelser. Det er ogsaa min Mening, og jeg kan derfor udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Justitsminister ved denne Sags Forelæggelse udtrykkelig har tilkendegivet, at han, hvor der bliver Tale om Formildelse af Straffe, der ere idømte for disse Forbrydelser, ikke vil vise Skaansel.

Endelig er der i Lovforslagets § 4 indført en helt ny Bestemmelse, vedrørende den saakaldte hvide Slavehandel. Ogsaa denne Bestemmelse kan jeg give min Tilslutning. Af Lovforslagets øvrige Bestemmelser skal jeg kun nævne § 6, om Paalæg til delvis Afhold fra Spiritus med videre. Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at Folketinget i sidste ordinære Samling vedtog et Lovforslag angaaende Behandling af drikfældige, hvori der findes lignende Bestemmelser. Vel ere de omhandlede Tilfælde i de to Lovforslag ikke ganske analoge, men der er dog Grund til under den videre Behandling af denne Sag at overveje, om der ikke bør tilvejebringes større Overensstemmelse mellem de to af mig nævnte Punkter.

Som det vil fremgaa af mine Udtalelser, kan jeg give Lovforslaget min Tilslutning, og jeg skal nu kun tilføje, at jeg paa mit Partis Vegne skal anbefale Lovforslaget til det høje Ting.

Borgbjerg: Ogsaa for Politikere, der ere vantede til at være i Mindretal og ere

vante til at blive overstemte, har Livet sine Glæder. Ved en Politiker, der er i Mindretal, med sig selv, at han staaar paa Rettens og Sandhedens Grund, og at han er i Pagt med Udviklingen, kan han sige sig selv, at der kommer Sejr efter Nederlag, Oprensning efter Fald. Og Livet har ogsaa indenfor det politiske Omraade sin Ironi. Der er noget af en Skæbnens Ironi i, at vi forleden Dag med forholdsvis Velvillie kunde hilse Kirkeforslag fra en moderat Højskoleforstander, der gik ikke saa lidt til venstre for dem, som Venstre-reformpartiet og dets Fører i sin Tid gennemførte. Og der er en Skæbnens Ironi i, at den Skamplet paa dansk Kultur, som et Flertal her i Salen for nogle Aar siden under Ledelse af Venstres første Justitsminister anbragte, nu skal viskes ud af en Justitsminister, der, saa vidt man ved, kommer lige fra Højre, en Minister, der ganske vist, efter hvad der er sagt, gik ind i Venstre, men foretog Indmeldelsen saa hurtigt, at han glemte at melde sig ud af Højre. Det er ikke sagt til Forklejnelse eller til Skade for den højtærede Justitsminister. Det er en Ros for ham, at han, skønt han kom fra konservativ Side og gik ind i et Ministerium, der har en gammel Moderationsmand til Chef, dog i Kulturspørgsmaal, paa Straffelovgivningens Omraade staaar uendelig mere frisindet end Venstres første Justitsminister. Det tjener ham kun til Ære. Men dette, at vi nu staa i Færd med og have faaet Flertallets Ordførers Anbefaling for at ophæve Pryglestraffen, og gøre det vel at mærke positivt og direkte, hvad jeg meget anerkender — man kunde jo have valgt den Vej at lade Prygleloven løbe ud, saa vilde Pryglene være forsvundne af sig selv, og saa kunde man med en lille Tillægslov ogsaa have taget Risene bort fra de 14—15-aarige og Rottingen fra de 18-aarige —, stiller hele den Bevægelse, der rejstes i 1903—04—05, og alle de lidenskabelige Kampene, som den Gang førtes her i Tinget og udenfor, i en højst ejendommelig Belysning. Det maa da være mig tilladt kort at undersøge, hvilken Lære vi og andre kunne drage deraf.

Det viser sig nu, at denne Pryglestraf for voksne mandlige Forbrydere udenfor Fængslerne, der blev indført i 1905, er anvendt i siger og skriver 14 Tilfælde i 5 Aar, neppe 3 Tilfælde om Aaret. For denne Pandekages Skyld blev al den Staahej gjort i Aarene 1903—05. De huske, at Hjortshøj-mordet og et Par Voldtægtsforbrydelser havde fremkaldt en vis panik-